

ПО ЗДРАЧ

Моят живот в семейство Делон

enthusiast

АНТОНИ ДЕЛОН

АНТОНИ ДЕЛОН

ПО ЗДРАЧ

Моят живот в семейство Делон

Превод от френски

Силвия Колева

enthusiast

София, 2023

Anthony Delon
Entre chien et loup
Copyright © Le cherche midi, 2022

Антони Делон
По зрач
Моят живот в семейство Делон

© Силвия Колева, превод, 2023
© Яна Арзиропулос, дизайн на корицата, 2023
© Michel GINFRAY/ Gamma-Rapho/ Getty Images, снимка
на корицата, 2023
© Enthusiast - запазена марка на
„Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2023

ISBN 978-619-164-542-8

ПРЕДГОВОР

С Ален вече бяхме приятели от години, когато се запознах с Антони.

Било ни е писано да се срещнем с Ален. И двамата усетихме това още в мига, в който ни запознаха.

Беше студена зимна вечер. Представиха ни един на друг в театър „Марини“. Дадоха ми пет минути, които се превърнаха в два часа. И до днес си спомням как Ален заметна синия си шал и ме поведе към парка „Марини“. В декемврийския мрак и ръка за ръка обикаляхме алеите. Говорехме безспир, сякаш за да уловим загубеното време. В 20:45 ч. се обавиха от театъра, за да попитат Ален дали всичко е наред и да му напомнят, че след петнадесет минути трябва да бъде на сцената. Преди да се разделим, стиснахме премръзналите си ръце и си казахме, че ние не сме се запознали днес, а най-накрая сме се намерили. От онзи миг изминаха двайсет години. И ние останахме неразделни.

С Антони се запознахме няколко години по-късно. Имаше един и същ агент и бързо открихме много сходства помежду ни. С времето станахме истински приятели, или сродни души, както обича да казва той. Виждаме се често и споделяме всичко. Антони познава семейството

ми, както и аз неговото, но обикновено се срещаме само гвамата. Приятелството ни е неподправено, без двойственост.

Ален не беше никак доволен, когато узна, че сме близки. Той е посесивен и не обича да дели. Аз съм си негова приятелка и няма защо да споделям приятелски чувства със сина му. С времето обаче се примири със ситуацията.

Антони е от тези рядко срещани хора, които носят в себе си неимоверна сила и една нежна гуша – взривоопасна смес както за него самия, така и за околните.

Антони е от хората, които са живели няколко живота в един. Прекосил е безвъзвратно загубени епохи, живял е и е споделял живота си с незабравими личности. Изживял е любови като на кино.

Но да си син на Ален Делон, е тежко. Да растеш с него, но без него. Да живееш в сянката му, дори когато си надалече.

Ален беше Самураят, но Антони също е един самурай. За мен той е олицетворение на японската поговорка: „Падни седем пъти, стани осем“.

Желая ви приятно пътешествие с тази книга, която ще ви потопи в един живот, изтъкан от безброй нюанси на любов и сълзи, на вина и щастие.

Фани Коларова

Гробището „Лоаяс“ в Лион. Краят на август 2011 г.

Денят е горещ, 38 градуса на сянка. След ковчега от масивен бял дъб върви кортеж, който придружава покойника до последната му обител. Покойникът е моят кръстник Жорж Бом¹. „Напусна ни голяма личност от света на киното...“ Така му отдаде почит Министерството на културата. Думите са на неговия представител – тогавашния министър на културата Фредерик Митеран. Аз също се надявам с тази книга да му отдам почит, да припомня на света достойнствата и успехите му, и така „да сложа рег“, както обичаше да казва той. Кръстник. Това и днес за някои си остава „почетна титла“, но тя отдавна е загубила истинския си смисъл и житейската си функция. Той самият бе приел много сериозно ролята си. Не пожела да стане кръстник на никои друг. Признавам, че бях много горд от този факт, и мисълта, че е само мой духовен баща, ме даряваше със спокойствие.

На гробището бяхме малцина. Естествено, там бяха родителите ми заедно с шофьора си Даниел. Баща ми не бе пожелал да пристигне с влака. Не обича влаковете, както не обича да чака, иска да е напълно свободен. Разбирам го много добре, защото и аз бях същият. Изпитвах нещо като клаустрофобия и неприятното усещане, че завися от някой друг, когато пътувах дълго във влак. Мо-

1 Жорж Бом (1921 – 2011) – прочут френски филмов агент и продуцент. Не само уважаван, но и обичан в света на киното. – Б. пр.

ментално започвах да се чувствам като затворник. Но така или иначе, отидох на погребението с влак заедно със Софи – бившата ми жена и майка на двете ми дъщери, и с Лиз Файол, кинопродуцент и приятелка на моя кръстник. Зад ковчега вървеше и един от тримата му племенници – Силвен (който в момента е кмет), както и още няколко членове на семейството, за чието съществуване никой не подозираше. Забелязал съм, че често на погребенията като по чудо се появяват хора, изскочили от прашните, заключени от памтивека шкафове. „Ти си само мой кръстник, нали? – питах аз Жорж Бом, а той ми отговаряше: – Да, синко.“ Често ме наричаше така. Наричаше ме и „капитан“.

Днес е 9 август 2020 година. От погребението на кръстника ми са изминали цели девет години. А преди четиринадесет месеца баща ми получи инсулт и сега е наполовина човекът, който бе преди. На 84 години героят от моето детство сгаде багажа. Сигурен съм, че ще се възстанови.

В момента съм във ваканция в Тоскана заедно с майка ми Натали. На нея също не ѝ е лесно, защото я разяжда скоротечен рак. С мен са двете ми дъщеря Лу и Лив, както и годеницата ми Свева с родителите си. Решихме да прекараме ваканцията семейно, защото се боим, че тя може да е последната за мама. Химио- и лъчетерапията приключиха през юли и трябва да чакаме до декември, за да чуем присъдата. Тя бе смела както винаги. Впрочем бе решила да не прави нищо, тъй като знаеше, че с тумор от 4 сантиметра в диаметър в началото на панкреаса има

малка вероятност да оцелееш. Само че заради внучките си, а мисля, че и заради мен, реши да се бори. От косата ѝ не падна и косъм. Истинско чудо. Не знам защо, но това ми даде надежда, че ще се справи. Ваканцията е изпълнена с много нежност, но е и трудна за мен. Наистина от месеци наред съм всеки ден с майка ми, но не е лесно да прекарваш дните си с човек, болен от рак. Съжителството ни непрекъснато ми напомня суровата действителност. Страхувам се, че ще я изгубя и че ще стана свидетел на страданията ѝ. Тя не показва какво усеща, но тялото ѝ говори вместо нея. Губи равновесие при всяко движение, а потисканата болка се изписва на лицето ѝ. Стиска зъби и челюстите ѝ дълго не се отделят една от друга. Не губи самообладание, непрекъснато е с нас – горда и усмихната, с високо вдигната глава. Използва всяка минута, за да е заедно с внучките си и сина си. Обича ни толкова много! Старая се да не мисля за най-лошото, но съм сигурен, че каквото и да стане, ще бъда с нея докрай и ще държа ръката ѝ.

На 56 години съм. След месеци на размисъл, през които Свева настойчиво ме убеждаваше да пиша, най-сетне се реших да го направя. Защо ли? Заради страха ми от забравата несъмнено. Защото разбрах, че обръщам сериозна страница в живота си. А и заради бродещата наоколо смърт... Във време, когато нищо не се създава, за да бъде трайно, и когато дългът да съхранят паметта на близките си постепенно изчезва от съзнанието на хората, усетих необходимост да издълбая образи в мрамора. Историята ми е обикновена, а темата – общочовешка, защото самотата и нуждата от обич на всяко дете се изживява по един и същи начин, където и да се намира то,

каквото и да е обкръжението му. До каква степен ще се възстанови по-късно, зависи от социалната му среда, от обстоятелствата и от силата на характера му.

Как да растеш в семейство, където любовта става първата жертва на предавано от поколение на поколение проклятие? Как да преодолееш и оставиш зад гърба си тормоза, страха и омертата, без да облекчиш на свой ред страданията си върху близките си, и да спечелиш най-трудната житейска битка – битката със самия себе си, да оцелееш и в крайна сметка да имаш правото на свобода. Свободата да мислиш, да обичаш, или най-просто казано – да живееш... А когато вратата се затвори и микрофоните са изключени, позовавайки се на спомените и възприятията си, свободата да разкажеш историята на семейството и рога си.

През онзи ден на гробището баща ми Ален, който има усет за подходящите думи и реплики, прилягащи към определена ситуация като ръкавица на ръката, отново надмина себе си. Противно на всички очаквания, щом положиха тялото в земята, той реши да произнесе реч. Началото ѝ ми убягва, но краят ѝ ще остане запечатан в паметта ми до последния ми дъх, защото той описа много точно отношенията ми с кръстника: „Твоят кръщелник Антони, на когото ти за първи път стори нещо лошо...“. Сълзите, които сдържах часове наред, бликнаха от очите ми, съпроводени от риданието на малкото момче, което несъмнено все още живее в мен. Доволен от произведения ефект, но същевременно и искрен, баща ми отново застана до майка ми, като пъттьом сложи теж-

ката си ръка на рамото ми. И аз исках да кажа няколко гуми, но чувствах, че не съм състояние да го направя. Бях останал без глас и стоях като закован на мястото си. Когато свещеникът ми направи знак с ръка, нямах друг избор, освен да поклатя глава. Звярът за пореден път бе успял да открадне вниманието за себе си...

През 1956 година баща ми, току-що завърнал се от Индокитай, живеел на улица „Сен Беноа“ в хотел „Монтана“. Делял малка стая на партера с красива жена. Или по-скоро тя деляла стаята с него. Нюансът е важен. По онова време улицата гъмжала от барове и заведения, в които се свирело джаз. Или, както казваше кръстникът ми: „Товава улица „Сен Беноа“ по някакъв начин бе центърът на света“. На тази малка уличка, която се простира от кафене „Флор“ на булевард „Сен Жермен“ и свършва 200 метра по-надолу при улица „Жакоб“, е започнала историята на семейството ми.

Товава моят кръстник живеел на няколко крачки оттам, на кея „Малаке“. Един ден негов приятел нетърпеливо почукал на вратата му, викайки настойчиво: „Жорж, Жорж!“. Кръстникът ми се канел да излиза, отворил вратата и с изненада погледнал приятеля си. „Жорж, трябва на всяка цена да дойдеш с мен на улица „Сен Беноа“... Там живее необикновено красив младеж... Разправя, че се е върнал от Индокитай. Сигурен съм, че е изгряваща звезда!“, казал му той. Разяждан от характерното за него любопитство, което съхрани до последните си дни, Жорж Бом отишъл на улица „Сен Беноа“ и се срещнал с младежа чудо Ален Делон. Двамата повече не се разделили – е, поне до

развода на родителите ми, защото тогава баща ми не му оставил избор. Казал му: „Те или аз!“. И моят кръстник избрал мен – Антони. Беше мой кръстник и както вече споменах, приемаше много присърце задълженията си. В онзи момент явно е преценил, че аз ще имам повече нужда от него.

Какъв е бил Жорж Бом през 1956 година, освен най-търсеният агент във френското кино? Преди това журналист, а после, едва двадесетгодишен – главен редактор на списания „Филм магазин“, „Пан Театър“ и „Жур дьо Франс“. От 1947 до 1959 година водел специална рубрика за кино в „Синемонд“. Всяка негова публикация се четяла от 200 хиляди души. Бил аниматор на театър „Едуар VII“, секретар на театрите „Грамон“ и „Пизал“, също и продуцент в радио RTF, а по-късно и в радио „Юрон 1“.

През 1954 година публикувал в издателство „Габъл ронд“ малък шедьовър – „Звезди без грим“, в който представил интимния живот на актьори като Ингрид Бергман, Ана Маняни, Мишел Морган, Жерар Филип, Орсън Уелс. Мнозина от тях му станали приятели, а други – клиенти.

Автор на театрални адаптации, сред които и на трагедията „Жалко, че е блудница“². Постановката била на Лукино Висконти. Пиесата отбелязала дебюта на баща ми и Роми Шнайдер в театъра³. През шестдесетте и седемдесетте години, работейки с Федерико Фелини, Джоузеф Лоузи и приятеля си Лукино Висконти, моят

2 Става въпрос за известната трагедия на английския драматург Джон Форд (1586 – вероятно 1639) с тема кръвосмиселната любов между брат и сестра. Преводът от англ. ез. е на Жорж Бом. – Б. пр.

3 Премиерата е на 27 март 1961 г. в Театър дьо Пари. – Б. пр.

кръстник си проправил път в европейското кино. Създал заедно с баща ми компанията „Делбо“, продуцирала филма на Ален Кавалие⁴ „Бунтовниците“⁵, посветен на войната в Алжир. Приятелството им било от пръв поглед. Няколко дни след запознанството им баща ми се настанил в къщата на кръстника ми на кея „Малаке“. Така към влиянието на Жорж Бом се прибавила харизмата на Ален Делон и двамата представлявали шокиращ дует в златната епоха на седмото изкуство.

„Никога не е бил мой агент, но бяхме съдружници“, обича да уточнява и до днес баща ми. Да, така е, но все пак бих искал да изясня нещо: дори на баща ми да са помогнали жените – и това е част от легендата, човекът, който го е лансирал, е Жорж Бом. В дома си имам една слънчева снимка на двамата, от която лъхат радост и невинност. Направена е по време на първия им фестивал в Кан заедно. Изграят най-спокойно пинг-понг, ризите им са разкопчани на гърдите. Баща ми изпълнява бекхенд. Усмивката му е безгрижна, детинска. Майка ми казва, че когато се запознали, той бил забавен и бохем. Искаше да запази такъв спомен за него, но признаваше, че над главата му постоянно витаел облак – сянката на майка му Едит, с която през целия си живот поддържал двойствена връзка, и като махало на стенен часовник се клатушкал между любовта и презрението.

Дошъл ден, в който облакът се стоварил върху него и го застигнали призраците от миналото. За това спомог-

4 Ален Кавалие – френски режисьор, сценарист и кинооператор, роден през 1931 г. – Б. пр.

5 Френски филм от 1964 г., в който Делон играе дезертър от Чуждестранния легион по време на въстанието през 1961 г. С това заглавие е познат в България, оригиналното заглавие на филма е „Непокорният“ – Б. пр.

нали проваленият му брак и разпадането на семейството му, за което той – пренебрегваното от родителите си дете, подхвърляно на бавачки и пансиони – толкова много мечтаел.

През един останал в паметта ми следобед той ми каза: „Знаеш ли, Тони, животът ми се срива, когато майка ти ме напусна. Стоях на летището в Банкок, вкопчил ръце и допрял лице в желязната решетка до пустата, и гледах излитащия самолет. Разбрах, че бях изгубил всичко: съпругата си и сина си. Бях разбит“.

От Банкок начаса заминал с екипаж на „Ер Франс“ на околосветско пътешествие за две седмици. „Не се безпокой за него, бързо се изправя на крака. Сигурно се е възползвал от случая да свали по пътя няколко стюардеси, познавам го добре този измамник!“, така описва пътешествието му майка ми. Вярно е, че когато ми довери как е стоял на летището, притиснал лицето си до решетката, не бе сметнал за удачно да ми разкаже продължението, защото е бил сигурен, че ще развали драматизма на момента. Също като баба ми е – умира си да го харесват, дори когато е нещастен.

Мисля, че една от малкото битки, които баща ми е загубил, е битката му със самия себе си. Допускайки неудовлетворението и горчивината да завладеят сърцето му и да прогонят оттам младежкото безгрижие, той е отворил пътя на бавна депресия, която коварно се е настанила в леглото му. Спомням си, че един ден в апартамента им на улица „Франсоа I“ Мирей (Мирей Дарк) ми каза:

– Моля те, Антони, не вдигай шум, татко ти не е добре. Понякога му е трудно да живее и остава затворен в стаята си, на тъмно...

– Ама защо? – попитах аз.

– Един ген ще разбереш, Тонино.

Баща ми остана в стаята си цели два дни. Впрочем това бе една от любимите му фрази. Когато не намираще обяснение или нямаше желание да ми разяснява, използваше рутинния си коз: „Един ген ще разбереш!“.

Много харесвах Мими. Бе страхотна жена, едновременно и нежна, и силна, орисана да проявява огромно съчувствие към хората. Спомням си деня, когато татко ми я представи. Сигурно съм бил на пет години. Заведе ме в някакъв парижки апартамент – мезонет с мецанин. Вратата ни отвори Вероник дьо Вилел, асистентката на Мирей. Бе блестяща – с огромни сини очи и прекрасни руси коси, които се спускаха чак до задника ѝ. Мирей слезе по стълбите. Все още виждам дългите ѝ крака (които, както се казваше тогава, започваха от сливиците), подчертани от минижуп на карета. Двете жени приличаха на грациозни пантери и това много ме смути. Но очевидно не задълго, поне според Мирей. Много обичаше да разказва какво е станало, когато сме се срещнали отново два месеца по-късно. Бе в апартамента на улица „Франсоа I“ и баща ми замисляше на снимки. Бях вече шестгодишен. Той прегърна всички и ми каза: „Тонино, сега ти си мъжът в къщата“. „Тъй вярно!“, отговорих аз... Едва бе затворил вратата и аз се обърнах към Мирей и ѝ казах: „Върви си!“ . Тогава тя не се засмя, както се смееше по-късно, когато разправяше как сериозното човече със смръщени вежди ѝ посочило вратата. Несъмнено обаче е погледнала философски на нещата и си е казала:

„По дяволите, не започна добре, ще е истински кошмар с това дете!“.

Двамата с нея бяхме много близки до края на живота ѝ, дори ако се случеше да не се видим месеци наред. През последните ѝ години говорехме много за душата, споделяхме едни и същи убеждения за някои основни тези на будизма като например прераждането и схващането, че близките ни покойници не ни напускат, а остават цял живот край нас. Няколко часа преди смъртта ѝ (бях последният, който я посети), около 19 часа и 30 минути, съпругът ѝ Паскал прояви деликатност и ни остави сами. Тогава направих онова, което се нарича „придружаване“. Тя изживяваше тежък етап. В будизма той се нарича Бардо⁶ – фаза от пътя. Усетих, че има нужда от помощ. Това малко ме изненада, защото Мими се бе подготвила да си тръгне и не се страхуваше, но понякога инстинктът за живот взема надмощие над духа и човек продължава да се бори. Спомних си онази глава от тибетската книга за живота и смъртта, посветена на придружаването на умиращите, и взех ръката ѝ, като мълвях успокоителни думи, за да ѝ помогна. След няколко минути тя се успокои и започна да диша нормално.

Бях поел нейните страхове и тревоги, но ръката ми се бе сковала до лакътя. Трябваше да я сложа под течаща вода и да я измия, за да премахна енергиите, които бях изтеглил. Радвам се, че направих това за Мирей, бе нещо като отплата: връщах ѝ обичта, с която тя великодушно ме бе обсипвала през целия ми живот. Мими бе издръжлива, въпреки че земният ѝ път никак не е бил лек. Бе се научила да прощава, бе превърнала раните от детство-

6 Междинен стадий, времето от смъртта до следващото прераждане. – Б. пр.

то си в способност за емпатия и бе развила силен алтруизъм. Като възрастна, отново ѝ се наложи да преодолява ужасно много трудности: болката от изоставянето в любовта и тъгата по загубата на близки хора, а после пък – принудата да живее със заболяването си: сърдечна недостатъчност. Заради него ѝ е било забранено да забременява, което е причина за края на връзката ѝ с баща ми. „Ако Мими можеше да има деца, никога нямаше да я изоставя“, каза ми той един ден. Мисля, че бе искрен, защото наистина я обичаше, а и след провала на първия му брак най-съкровено му желание бе да създаде отново семейство. Двамата бяха родени един за друг.

Мими бе посредник в отношенията ми с баща ми и искаше да ми спести конфликтите. Една сутрин в Душъ, когато баща ми ставаше от сън, тя ми каза против волята си: „Тони, баща ти става, иди да се поразходиш из парка“. Защото той не обичаше да ме вижда, когато се събуждаше, това го изнервяше. В такива случаи отивах в парка с натежало от мъка сърце и говорех на дърветата. Мечтаех да си имам брат или сестра, за да страдам по-малко от самотата. Мислех си за филма на Коменчини „Неразбраният“⁷, благодарение на който бях осъзнал колко важен е за мен кръстникът ми. Там се разправяше за отношенията на един баща със сина му, с когото аз веднага се идентифицирах.

Е, имаше и щастливи моменти през уикендите, когото очаквах с нетърпение. Първият бе разходката на куче-

7 Филм на Луиджи Коменчини от 1966 г. Режисьорът е добре познат в България с „Момичето на Бубе“, „Престъпление от любов“, „Котката“, „Голямото задръстване“. – Б. пр.

тата, по време на която можех гордо и мълчаливо да вървя до баща ми. А вторият, когато през зимата след вечеря отивахме в хола и можех да се излегна на някой диван, преди да си легна. В това време баща ми четеше вестник или разговаряше с Мирей. Изпитвам огромно уважение към тази жена, защото тя се отнасяше с мен като със собствен син, без никога да пожелае да заеме мястото на майка ми. Бе архитект на живота на баща ми. Изостави за известно време собствената си кариера, за да се грижи за него. Най-напред му помогна да устрои къщите си, например тази в Екс ан Прованс, която бе най-елегантната и от която имам прекрасни спомени. Живеехме малко като италианските семейства и сякаш всеки от нас се бе настанил на някой от етажите в сицилиански палат. Кръстникът ми бе на pianoobile⁸. Там прозорците бяха най-високи. „Дворци – така са се наричали огромните къщи, построени през XVII век“, казваше той. Бе настанил там и майка си след смъртта на съпруга ѝ с цел двамата да се сблизят. Никога не бях виждал такива високи тавани – около пет метра, а в библиотеката стълбите, с които се стигаше до високите рафтове, бяха направо огромни.

Подът бе покрит със стари тъмночервени провансалски плочи във формата на шестоъгълник, а белите стени бяха украсени с огромни пана от онази епоха. Единствено кухнята имаше „човешки размери“. Сигурно навремето там е влизала само прислужата.

Тази къща се намиреше на улица „Катър Дофен“ и сякаш бе построена за кръстника ми. Един хубав ден се освободи партерът. Бе по-малко впечатляващ, но също

⁸ Най-престижният етаж, където са се намирали балните зали. – Б. пр.

толкова красив. Гледаше към градина от 3500 квадратни метра. Ограждаха я високи каменни стени (въпреки че бяхме наред града), обрасли с бръшлян и други пълзящи растения. Бе чудесно поддържана и същевременно дива. Напред моравата царстваха огромни гървета, а покрай оградата имаше много цветя. В гъното на градината, отляво, под бамбуков навес, потънал в зеленина, се мъдреше голяма маса във формата на буквата „Г“, където можеше да обядваме на сянка. Баща ми и Мирей начаса бяха покорени от очарованието и елегантността на мястото.

Мими бе естет и изпитваше всичко до съвършенство. Веднага забеляза, че за да заживеем като в рая, липсва само едно нещо: басейн! Начинанието се оказа трудно. Къщата бе вписана в кадастър като „исторически паметник“ и според собствениците – някое си семейство Дьо Б., никога нямало да получим разрешение за подобен проект. Само че това не спря Мими. Тя се свърза с Управлението на историческите паметници и започна да оказва там постоянен натиск. Помагаше ѝ асистентката ѝ Вероник дьо Вилел, която бе способна да намери решение на всякакви сложни проблеми. А освен това ставаше въпрос за Ален Делон.

Бяхме в средата на седемдесетте години и тогава той бе на върха на славата си, така че бе трудно да му се откаже каквото и да било. Никак не бе лесно, но Мирей намери компромисно решение: басейнът да се изгради от същите камъни като къщата, а формата му да напомня за фонтана, който навремето се намирал в северната част на градината. Нашият басейн трябваше да бъде правоъгълен, със заоблени краища. Щеше да е красив и да се вписва идеално в архитектурата на къщата и градината.

Антони Делон
По зрач
Моят живот в семейство Делон

Превод *Силвия Колева*
Редактор *Мария Чунчева*
Дизайн на корицата *Яна Аргиропулос*
Коректор *Светла Маринова*
Предпечат *Яна Аргиропулос*

Френска. Първо издание.
Формат 60 x 90/16
Печатни коли 11
ISBN 978-619-164-542-8

Издава

enthusiast

Запазена марка
на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД
София, бул. „Васил Левски“ №31
тел. 02/ 943 87 16
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите
от www.enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ

Този автобиографичен роман не е нищо уреждане на сметки, нищо интимен дневник. Това е историята на един мъж на 57 години, който е отделил време да анализира раните си, причинени от едно семейство, в което любовта трудно си е проправяла път.

- Elle magazine

Оставих се да бъда погълнат от писането, от спомените, от мислите и емоциите си. Това беше едно обръщане навътре към мен самия, което, неочаквано, се оказа много благотворно.

- Антони Делон пред Franceinfo

Син на легенда на френското и световното кино и на свободолюбива актриса, Антони Делон повдига завесата над личния си живот, за да ни срещне със своето семейство и да ни разкрие всичко онова, което се случва, след като микрофоните са спрени и прожекторите – изгасени. Той ни предлага разпърваца изповед за своето детство, за младежките си години, за болестта на майка си, до която остава до последния ѝ час, и за това как се живее като син на Алан Делон.

Но въпросите, които си задава авторът на тази книга, са универсални. Как да превъзмогнеш страховете и разочарованията си и да излекуваш раните си? Как да излезеш от модела на едно семейство, в което любовта става първа жертва и това се повтаря от поколение на поколение? И как в крайна сметка да станеш истински мъж, да запазиш достойнството си и да устоиш на изпитанията на съдбата? Защото, за да простиш, трябва да разбереш... И да намериш пътя към баланса и обичта в отношенията с най-близките на сърцето ти хора.

Цена: 20 лв./10.25 €

9 786191 645428

www.entusiast.bg